

Baja mali knindža protiv hevi-metal zombija

“Dosta mi je!” vrisnuo je Armagedon “Tačno je da sviramo treš-metal ali ne moramo baš da trpimo ovo đubre!” Iako je od prve probe našeg benda “The Hanchbacks of Tangadam” bilo prošlo već pola godine, naš najljući neprijatelj nije se predavao. Gospođa Angelina Bočev stanovala je na četvrtom spratu solitera u čijem smo podrumu ja i moji drugovi iz benda napravili improvizovani studio. I pored toga što je srebrnokosa komšinica bila uveliko zagazila u osmu deceniju života ispostavilo se da savršeno čuje. Uzalud smo polagali nade u feleričnost baterija za slušni aparat, koje je nabavljala kod Kineza, kupujući ih na metar. Kad god bi se, sa poslednjim trzajima zalazećeg Sunca, iz donjeg stomaka soliterske zveri, začuli zvuci “Fear of the dark” ili “Master of puppets” gospođa Bočev je silazila do podruma I lupala svojim „kapetan-kuka“ štapom, sve dok ne bismo otvorili. Ko zna, da je imala sluha možda bismo je primili u bend. Ionako smo kuburili sa bubnjarem sve vreme tokom naših sizifovskih pokušaja da izađemo iz anonimnosti. Nakon bezbroj poseta, dva zvanja policije I sedam kafkijanskih procesa na zasedanjima kućnog saveta gospođa Bočev je našla pravi način da se razračuna sa svojim neželjenim bendom. Naš minimalistički studio bio je pozicioniran nedaleko od kontejnera u prizemlju, koje je zdušno đubrila čitava zgrada. I naravno ko bi imao srca da optuži nevinu staricu što ne može da silazi svaki čas I istresa đubre onako kako dolikuje? Ko bi joj zaboga uzeo za zlo što umesto toga baca otpad direktno sa terase I baš nikada ne pogodi kontejner? Tako smo za vreme svake probe dobijali redovni tovar đubreta koje je kišilo po nama I stvaralo nam dekor bizarnog neželjenog spota.

“Gospođo, gospođo, stvarno nije fer, gospođo, gospođo volim vašu kćer!” istrčao sam iz podruma I počeo da pevam, dok su pod mojim martinkama cvilele zlatno-žute flaše ulja I kese sa ostacima pečenog pileta. Vitlao sam svojom zgužvanom šakom kao da uzalud kucam po vazduhu a potom se vratio u garažu osećajući na sebi poglede svojih drugara, utisnute po meni poput pečata.

“Š...šta?” pogledao sam se tražeći po svojoj “Nightwish” majici tragove nečega što im je privuklo pažnju. Ništa sem uobičajenog peruta.

“Jel to opet nešto njegovo?” pitao me je Distrojer uhvatiši bas gitaru za vrat, obema rukama kao da će da me udari iz sve snage.

“Čije... A misliš na ovo što sam izvrištao na babsona? Da, da to je Baja... Mali knindža... Iz jedne pesme. Imam *lajv* snimak u plejeru, mogu da vam pustim...”

“Ne možeš da namпустиš... Opet!” Helrejzerov osmeh bio je toliko kiseo da sam istog časa dobio gorušicu. “Dosta nam je Baje za sva vremena! Pesma iznenađenja na tvom rođendanu... Kad se samo setim... Ma koncert Baje na tvom rođendanu a ne pesma!”

“Pa onda na moru” Armagedon je raširio svoj osmeh opkoljen tankom zelenom bradom “Toliko smo se napili da smo hteli da se vozimo na gajbama. Sećate se toga? Stavili smo po četiri flaše ispod one dve gajbe I poleteli ko Ajton Sena! I onda je naš dragi Nekromantik sa svog plejera odvrnuo pesmu “Drhte ruke oko moje plavo, joj rakijo odneo te đavo, mlad sam momak velika je šteta što po mozgu rakija mi šeta...”

“Pesma se zove “Duni vjetre” ispravio sam ga nevoljno, gaseći svojim debelim đonom zamišljenu cigaretu.

“Ipak, vrhunac svega bila je Nekromantikova ideja za projekat koji će nas plasirati direktno na *Metall Hammer festival!* Sećate se?” Distrojer je spojio spajkove na zglobovima i spustio glavu između njih tako da je izgledao kao gusarska zastava.

“Misliš na...” Helrejzer se zacenio od smeha.

“Javol! Mislim na genijalni projekat *Baja mali knindža protiv hevi metal zombija!*“

„Ideja jeste bila dobra!“ strgao sam Armagedonovu lažno saosećajnu šaku sa mog ramena.

„Jašta“ Distrojer se grizao donju usnu boreći se sa osmehom koji je pretio da mu prereže lice od uva do uva „Samo da rezimiramo o čemu se tu beše radilo. Dakle, naš dragi Nekro-Romantik napisao je scenario za niskobudžetni horor-mjuzikl! Priča počinje u velikom stilu – koncertom „Mejdena“ u Areni! I dok Brus Dickinson i ekipa praše praćeni erupcijom razularene mase negde na drugom kraju grada, tačnije u Batajnicima...”

„U folkoteci *Točak sreće*, da budemo precizni“ Helrejzer je dolio ulje na vatru.

„Da, U *Forčunvilu*, završava svoj kolkosalni nastup niko drugi do – Baja mali Knindža! I dok se scene ta dva najveća muzička fenomena današnjice naizmenično smenjuju niotkud se pojavljuje pijani pripadnik uniformisanih formacija za volanom vojnog „TAM-a“!“

„I kao što to obično biva“ Armagedon je preuzeo štafetu pripovedanja „U kamionu se nalazi burad sa radioaktivnom supstancom! Pijani vozač naglo skreće pored Arene i jedno bure završava pravo ispred njenog ulaza! Naš sabrat metalac koji je, bivajući bez filera u džepu, ostao uskraćen za koncert, biva udaren kotrljajućim buretom I naravno, postaje krvoločni metal-zombi! I ostatak je predvidljiv”.

“Klitoris tvoje mame je predvidljiv!” skinuo sam gitaru I počeo da tražim kutiju po kreativnom haosu garaže. Distrojer me je uhvatio za kaiš od kožne jakne

“De, de ne ljuti se! Kakva predvidljivost! Pa tako nešto niko nikada ne bi napisao! Zamisli! Desetine hiljada metal-zombija na ulicama Beograda! Bez ikoga ko bi ih zaustavio!“

„Stvarno, Nek, a gde su vojska i policija za to vreme? To mi je uvek bilo nelogično?“

“Dragi moj Dis, da si pažljivije čitao uvodne dadaskalije video bi da film počinje radio-vestima u kojima se kaže da su u tom trenutku sve naše oružane snage angažovane na smirivanju konflikta u Tunguziji!” odgovorio sam upirući u njega kažiprstom kao samostrelom.

“Elem” Armagedon je bio uporan da dovrši evociranje uspomena. Tačnije, njihovu vivisekciju. I to na živo. “Jedini preostali zaštitnik čovečanstva su *Baja and the Wolfs from Manjacha!* Vodi se bespoštedna borba po ruševinama Beograda da bi na kraju došlo do iskonskog obračuna između predstavnika dobra I zla! Baje malog knindže I Brusa Dickinsona! U tom duelu Baja biva grucnut ali uspeva da Brusu otkine glavu žicom od gitare!”

„Tu postoji alternativno rešenje“ umešao sam se „može recimo da mu odrubi glavu neonskom reklamom pečenjare “Milan” i da onda kaže *Fear of the light!*”

“Ipak, moram da priznam da mi se kraj čak I sviđa” zavrteo je glavom Helrejzer “pobednički konc Baje u Areni punoj folkera gde onaj Brusov ujed počinje da deluje! Baja se pretvara u metal-zombija, razbija u param-parčad sintisajzer I počinje da svira metal na električnoj gitari! I svi iz publike, jedan po jedan počinju da evoluiraju u metalce!”

“To ne bi bio saundtrek nego saund-krek!” Distrojer je udario čelom u činelu.

„Samo se vi smejte“ klimnuo sam glavom „ali ja i dalje odgovorno tvrdim da je Baja poslednji srpski roker!“

„Stvarno?“ Armagedon se lažno uozbiljio „dobro da si me informisao jer ja sam bio ubeđen da čovek svira... Kako se ono zove.... Folk! Folk! Folk!“ zarezao je ka meni.

„Tačno ali... Ljudi to je samo forma! Morate gledati ispod te površinske ljuštore. Pa i laik za muziku može da prepozna snagu ritam-sekcije u njegovim pesmama! Pa nijedan narodnjak ne koristi toliko elektronike! U mnogim pesmama je eksperimentisao sa rokom a malo ko zna da je devedesetih snimio čak dva dueta sa Borom Čorbom!“

„Koji, između ostalog piše odlične tekstove za narodnjake“ rekao je Armagedon pomalo crveneći što je pokazao znanje iz *neverničke* tematike.

„Baja je čist andergraund! Poslednji preostali srpski andergraund! Svi elementi su tu! Učešće u ratu. Borba protiv sistema. Egzodus iz domovine. Status antujunaka. Progonjenost iz medija. Alkoholizam! Duh Bukovskog. Nesvrstanost! Svi ostali muzičari kod nas su apsolutno komercijalizovani, kako mejnstrim tako i takozvani andergraund. Baja je jedini koji i dalje sedne u kombi i odlazi na svirku bez ikakve medijske pompe. Ima vernu publiku koja ga čeka u retkim mestima gde sme da nastupa i njoj svira.“

„Pravi andergraund. Još kad bi smeo da izbaci i one sintisajzere iz pesama...“ prekinuo me je Armagedon.

„Pa zato smo tu mi! Alternativa! Daj da uzmemo jednu njegovu pesmu i očistimo je suvišnih detalja! Evo ja imam par ideja...“

„Izvinite, ne bih da vas prekidam...“ Taj glas... Za trenutak sam se smrznuo. Video sam je ne okrenuvši se. Uhvatio sam je svojim perifernim vidom. „Darko je rekao da svratim na probu, ali vidim da ste u gužvi...“. Neosvetljena garaža, čiji je mrak bio ojačan crnilom naših jakni i čizama, vrisnula je kao vampir proboden glogovim kocem od svetlosti Ane Dragić. Bakljala je na vratima čekajući da nešto kažem.

„Ne...Ne Ana, ne prekidaš nas ni u čemu.“ Osmehnuo sam se prvi put tog dana. Svađajući se sa momcima potpuno sam smetnuo s uma da treba da me pokupi radi popodnevnog šetnje po savskom keju.

„Završili smo“ pošao sam ka njoj da ona ne bi krenula unutra. Voleo sam da me vidi kako vežbam sa bendom ali sam izbegavao da se duže zadržava u njihovom društvu. Mislio sam da se ne bi uklopila. U stvari znao sam da bi se ona uklopila ali bi meni trebalo vremena da se prilagodim na postojanje dugih u svetu Ane Dragić I mene čiji broj stanovnika nikada nije prešao broj dva. Dodirnuo sam joj dlan samo da bih osetio malo njene kože pod jagodicama. „Čekaj me na trotoaru, na izlazu iz zgrade. Dolazim za minut!“ Prebacila je snop plave kose sa grudi preko svojih leđa i nestala kao pahulja na dlanu.

„Momci, vidimo se“ vidno nervozan spakovao sam gitaru u kutiju i odložio je na mesto, u hodu zakašivši Helrejzera.

„Još se družiš sa tom kurvom?“ Distrojerove reči stigle su do mojih ušiju stvorivši mi gotovo fizičku bol u glavi. „Povuci reč, majmune! Povuci reč, smesta!“ poleteo sam ka njemu zakačivši opet Helrejzera, većitu kolateralnu štetu rasprava našega benda.

„Neću da je povučem! Svi znaju ko je ona!“ Zatvorio sam mu usta šakom a on ju je strgao i nastavio bez milosti „Pa ona je bre bila sa mojim bratom dok je on imao još tri takve! I ništa joj nije smetalo!“

Gurnuo sam ga uza zid želeći da od bola prestane da govori. Udario me je čizmom u preponu usled čega sam se savio a potom poleteo glavom na njega. Srušili smo se pravo u

bubnjeve, povukavši nesrećnog Helrejzera sa sobom. „Prekinite, idioti!“ Armagedon je pokušavao da rasplete Gordijev čvor u koji smo se upetljali uz mnogo buke. I taman kad je uspeo da uhvati mene za vrat i Distrojera za leđa odjednom se strmoglavio i pao poklopivši nas. Osetili smo smrad. Znali smo šta dolazi iza toga. Gospođa Angelina Bočev ovoga puta je sišla do garaže i bacila pravo na nas ogroman crni džak koji je pukao pri padu. Crna plastična zver prosula je po nama svoju utrobu iz koje se razlio majonez sa pređenim rokom, ajvar, vikleri sa još prisutnim vlasima, stare čarape, potrošene papirne maramice koje su ispunile svoju životnu svrhu, uvele ruže... I bili smo tu. „The Hanchbacks of Tangadam“, treš-metal bend, u lokvi znoja, krvi i đubreta. Nismo smeli da se pomerimo. „Ostanite tu još malo“ rekao je Armagedon „Za par sati će mrak...“.

***

Kada su nas majke odvele na zdravstveni pregled pred polazak u osnovnu školu ja i Ana Dragić bili smo iste težine. U kiosku pored Doma zdravlja meni su kupili pjeskavicu a njoj kuvani đevrek pa se je zato moja mama stalno šalila kako je upravo to razlog što su nam se težine vremenom toliko razdvojile. Njena mama bila je jedan od prvih ženskih taksista u Beogradu. Baka Kristina koja im je povremeno dolazila u posetu pričala je, uz kapi ruma i carske mrvice, kako njenu kći nikada nije držalo mesto. A kada bi je i udarila kap ruma baka bi ispričala još ponešto o tome kako je talentovana studentkinja klavira odbila da se uda za poručnika, kolegu njenog oca i napustila njihov velelepni dom na Dedinju.

Ana je od mame nasledila njenu divlju i grubu lepotu. Jasne crte lica, kao isklesane u belom mermeru i izglačane talasima brzaka. Ipak, mimoišle su je mamina otresitost i beskompromisnost koje su se slivale iz njenih proreza od očiju i nestajale u dimu cigarete koju je držala u uglu nekarminisanih usana, poput Džejsma Dina. Zato je po ponašanju Ana mnogo više povukla na svog oca, vajara koji je imao onu finu, tanku, plavu bradu i kosu koje su mu oblagale glavu poput mahovine. Samo ponekad bi obrisao svoje zamašćene naočari, većito istom kariranom maramom, a potom je, vrativši ih na mesto, uranjao rukama u glinu. Ipak, Anin tata u bade mantilu i njegova robusna supruga sa uvek prisutnim mirisom benzina u kosi, nekako su se uklapali sedeći na kauču u dnevnoj sobi. Držeći se samo malim prstima jedno za drugo i gledajući svoju kćer kako ugljem povlači prve poteze po hameru.

U osnovnoj školi sedeli smo u istoj klupi. Ana u svojim jednostavnim kariranim pantalonama i dugačkom braon džemperu. Ja u pastelnim somotnim pantalonama i duksericama koje su uvek bile dva za broja veće. Bili smo nesavršen par. Devojčice iz odeljenja je nisu volele. Za razliku od njih koje su sve slobodno vreme provodile izrezujući pevačice iz novina, i tako po vremenu poseda makaza u rukama prevazišle i francuske frizere, Ana je skupljala pesme i reprodukcije poznatih slika. Dok su moji drugovi iz odeljenja sanjali samo o tome da dobiju patike sa vazdušnim đonom i da ih potom što pre pocepaju na fudbalu ja sam sve vreme provodio osluškujući puls malog dedinog tranzistora, marke „tensai“. Zato se niko sa nama nije družio. Zajedno smo dolazili u školu a potom se zajedno i vraćali, nakon što su naše sekcije, likovna i muzička, bivale završene.

Krajem osnovne škole nastavnici su nam uveliko pričali o Mormonima i drugim istorijskim pokretima. Uzalud. Tih, još uvek vrelih letnjih, dana svi su se zanimali hormonskim pokretima. Dečaci, obrijani *na mišiće*, koristili su svaku priliku da dodirnu svoje do juče nezanimljive drugarice iz razreda. Oni grublji koristili su *Čaplin-tehniku*. Jedan bi stao pored svoje tajne simpatije, okrenut joj leđima a potom bi naišao njegov saučesnik i gurnuo ga, kobajagi spontano, ka njoj. Grubijan bi pao, ispruženih šaka i - šta dohvati dohvatio je. Hrabriji dečaci, poglavice svojih malih odeljenskih plemena, koristili su gužvu da pobede strah. U prisustvu mase gladne tračeva i skandala postavljali su *target- devojci* vrlo nelogično pitanje „Hoćeš li da pođeš sa mnom?“. Ako bi devojka odgovorila potvrdno smatralo bi se da su u vezi. Kada bi pak došlo do raskida koristila se još jedna, jednako glupa rečenica: „Bio sam s njom“. A gde su to išli i odakle su se vratili meni nikada nije bilo jasno.

Za razliku od svojih dugarica koje su, sa raskrinkanim stomacima i minijaturnim čarapama, izgledale kao da su obukle stvari svojih pet godina mlađih sestara Ana se nije odričala svoje vrećaste garderobe. Kao i meni, i njoj je oblačenje bilo poslednje o čemu je razmišljala. Kao mali, Ana i ja bili smo inficirani virusom romantike a krivac za to bila je moja mama lično, uz kolaboraciju sa komšinicom Tinom, večitom udavačom. Kao dete *VHS revolucije* moja mama je do besvesti eksploatisala jednu jedinu kasetu koju je nabavila. Bio je to film „Letnja priča“, storija o engleskoj seljančici koja se zaljubljuje u aristokratu koji je na putu kući slomio nogu i morao da se oporavlja na selu. Od tada Ana i ja smo naprosto gutali sve romantične sadržaje. Počev od priča i pesama, preko biografija nesrećnih umetnika pa sve do srceparajućih filmova. Španske serije ipak nismo gutali. Bila bi to bulimija.

U sobi mog pokojnog oca pretvorenoj u kreativnu radionicu, nas dvoje smo satima pričali o ljubavi, životu, lepoti, umetnosti i žrtvi. Sunce koje se diverzantski provlačilo kroz gustiš roletni i zavesa, ponekad je bivalo toliko jako da smo morali da se oslobodimo nekih delova odeće. Go do pojasa često sam pokušavao da ponovim neke Segovijine bravure na jeftinoj gitari, dok se Ana, slikajući večito bosa i samo u majici na bratele, polako ali sigurno približavala Renoaru. Iako je u tom periodu moja leva šaka nesvesno sve češće štikala sadržaj mog donjeg veša nikada mi se nije desilo da Anu pogledam „onako“. Ja i ona smo bili srodne duše. Drugari. Skoro pa rod.

Tog juna smo prvi put išli na Adu. Anina mama nas je odvezla do špiritane „Vrenje“ odakle smo se, u pratnji moje mame i malog brata priključili koloni kupača koji su spas od vrućine tražili na suncu. Kada smo pronašli idealni hlad mama me je poslala po pečeno klasje. Mali brat nije hteo klas već krofnu sa prah - šećerom pa sam morao da pešačim dodatnih dvadeset metara. Kada sam se vratio naše mesto je već postalo prenaseljeno i morao sam da napregnem oči da bi pronašao Anu i ostale. I tada sam ugledao nju. Znao sam je čitavog života a kao da sam je tada video prvi put.

Ana. Ana Dragić. Moja Ana. A ipak neka sasvim druga. Prvi put utekla iz vrećaste bluze. Kao grof de Monte Kristo koji izlazi iz džaka u kojem je napustio tamnicu. Leptir koji joj je večito držao kosu sada je odleteo na neki drugi cvet. I njena kosa je počela da se rasipa, da se sliva niz vrat, ramena i leđa. Mislio sam da tome neće biti kraja. Da će čitava nestati pod tim nemilosrdnim plavim talasima. Iz kose izronio je njen nos koji je snažno udahnio vlažni rečni vazduh, usled čega su joj se grudi pomerile. Dve kupe ispod njene bluze koje su joj do tad uvek smetale i koje je nemarno pomerala pretvorile su se u srce sa prorezom iz kojeg je

bojažljivo virila svetlost. Njen crni jednodelni kostim sužavao se u struku toliko da sam se bojao da će se u hodu slomiti. Dok je hodala ka vodi pratio sam zatezanje i opuštanje njenih mišića. Moj pogled klizio je niz njene noge, duž njene svetle puti tražeći bar neku nepravilnost, neki ružan mladež ili ožiljak za koji bi se uhvatio. I ostao. Bezuspešno. Svaki moj pogled skliznuo bi niz nju kao niz svilu. Od njenih dubokih, plavih očiju i punih usana pa sve do njenih snažnih a nežnih stopala. I tada sam znao šta osećam. Nije to bio pubertetski nagon izazvan golišavoću i vrućinom. Nisam bio kasapin koji komada delove njenog tela i posebno ih procenjuje i vaga. Jednostavno, tada se desilo ono. Sve što je moje biće ikada naučilo o lepoti u tom trenutku se je materijalizovalo u njoj. Znao sam i pre da za najbolju drugaricu imam personifikaciju unutrašnje lepote ali tek kada sam je pogledao ovakvu, gotovo obnaženu, otkrivenu, oslobođenu shvatio sam da to pored mene korača lepota lično. Sve ove godine potpuno nesvesna sebe. I to je bilo najlepše kod nje. „Lepota će spasiti svet“ setio sam se Dostojevskog i tek tada ga potpuno razumeo.

„Ah!“ vrisnula je i razbila svojim iznenadnim altom staklo od mojih očiju. Ošamućen vratio sam se u realnost i video Anu kako se presamićena drži za svoje stopalo. Dotrčao sam do nje i video da je zgazila srč od pivske flaše. Uzeo sam je u naručje i prvi put osetio koliko je laka. Stavio sam je na klupu i seo pored njenog ranjenog stopala dok je moja mama potražila vlažnu maramicu. Na mojem dlanu pojavilo se nekoliko boginja od njene krvi. „Nije strašno, dušo“ moja mama je trljala njenu ranu a ja sam u tom trenutku prvi put osetio kako mi u grudima postaje hladno, ledeno. Kako drhtim osećajući nečiji fizički bol kao svoj. Njena noga lebdela je u vazduhu, oslanjajući se na moju ruku. Moja mama je polako prelazila preko rane a potom mi rekla da držim maramicu na tom mestu sve dok se ona ne vrati sa flasterima. Anina noga bila je na milimetar od moga lica. Osećao sam njen miris. Video sam i najsitnije dlačice pomerane mojim dahom. Moja leva ruka mirno je držala njenu nogu dok mi je desna podrhtavala. Gledao sam njen lepo oblikovani palac, krupniji od ostalih prstiju. Posmatrao sam njene neuredno isečene nokte i smešno zakrivljeni mali prst. Leva ruka je počela da mi se znoji. Bojao sam se da to ne oseti. Da mi ne isklizne. Stegao sam je čvršće. Ona je disala polako, zatvorenih očiju razmišljajući ko zna o čemu. O školi. Izložbi. Knjigama. Nije imala pojma šta se upravo dogodilo. Ali ja se nisam dao prevariti. Znao sam da pred sobom imam ranjenu, krvareću lepotu koju moram da zaštitim. Pod mojim jagodicama zauvek je ostao osećaj blizine delića njene kože. Tog posebnog mesta za koje sam je držao. Kao majka Ahila.

***

„Naša Ana se razvila u baš lepu devojkicu“ nasmejala se moja mama dok smo čekali lift „moraćeš da je čuvaš od udvarača“. Klimnuo sam glavom i podigao obrve, što je na jeziku neverbalne komunikacije značilo „Ne boj se ti za nju. Zna ona dobro da se čuva“. Znao sam da će doći čas kada će Ana morati da se zaljubi ali bojao sam se da se to neće desiti skoro. Ana je imala neobično istančan ukus. Čak i za jednu devojkicu. Često je, prilikom naših maratonskih šetnji kejom, govorila kako žali što se nije rodila u sedamnaestom veku kada je sve bilo sporije, kada su ljudi više uživali jedni u drugima i umeli da vole. „Da“ odgovarao bih „ali da

si tad rođena danas bi imala trista godina i ja bih morao da se iskilavim vukući te ovuda u kolicima, sa sve aparatom za reanimaciju“.

Iz tog razloga mome iznenađenju nije bilo kraja kada sam čuo da se Ani Dragić sviđa Sale Nemač. Da je kojim slučajem održan konkurs pod nazivom „Momak koji se nikad ne bi dopao Ani Dragić“ Sale Nemač odneo bi pobjedu jednoglasnom većinom. I to bez lažiranja rezultata i skupe marketinške kampanje. Njegov otac, Uglješa, koji je devedesetih godina napustio rodnu grudu i otišao u Frankfurt na „rad na vreme određeno trajanjem rata“ obezbedio je svom sinu pored nadimka „Nemač“ i sve ostalo što jednom dečaku treba. Sve osim sitnice znane kao *očinska ljubav*. Saša je skakao od sreće kada bi u početku očevog pečalbarstva dobio pismo sa fotografijama i paketom. Kako je vreme prolazilo sve je više dobijao paket sa pismom da bi na kraju pismo sasvim izostalo. Prvi u odeljenju je počeo da nosi patike za vazdušnim đonom. Prvi je i prestao da ih nosi. Prvi je pustio perčin i ofarbao ga u plavo. Sa još dve srebrne alke na svakom od uva postao je poglavica koji je suvereno vladao učionicom, igralištem i dvorištem škole. Marijana Zdravković, najpopularnija devojčica u našem razredu imala je tu čast da prva bude pitana *da pođe* sa Sašom. Saša je najviše voleo da bude sam ali u društvu. Ličnost poput njega zavijala je za publikom koja bi upijala njegove lovačke priče. No, takva publika nikada nije smela da pređe magičnu liniju razdvajanja između nje i zvezde večeri.

Još od prvog razreda pa sve do male mature Ana i ja nismo imali nikakav kontakt sa Saletom Nemačem. Povremene strelice koje bi ispalio ka nama nazivajući nas frikovima i smejanje iza leđa bili su naši jedini oblici komunikacije. Ipak, nekoliko nedelja pre kraja osmog razreda usledila su čudna dešavanja. Sale je nekoliko puta prišao Ani molivši je da mu pomogne oko domaćeg zadatka. Međutim, kada bi Ana obavila tu svetu dužnost i vratila mu uredno popunjenu dvolisnicu, Sale je nije ostavljao na miru. Pokušavao je da sa njom započne kakav-takav razgovor. Za razliku od svoje uobičajene role dežurnog šmeleta Sale je sada bio uljudan, tih i pažljiv, gledajući Anu drugim očima. Kada smo se jednom vraćali iz škole Ana mi je rekla da se dvoumi da li da prihvati Aleksandrov poziv u bioskop. *Aleksandrov?* Prvi put ga je nazvala pravim imenom. „Još jedan bezdušni dečko za vazdušnim đonom! To je ono što treba ovom čovečanstvu!“ siktao sam duboko u sebi, ne smejući da to izgovorim glasno. Sledećeg dana Ana je delovala drugačije. Smejala se je mojim šalama ali joj je pogled lutao negde daleko, nekim *ikarovskim* maršutama. „Znaš šta sam dobila sinoć?“ pitala me je gledajući me u oči kao da će da propadne kroz njih. „Cvet! Zamisli cvet!“ Sale je mnogo perfidniji igrač nego što sam ja verovao, pomislio sam tad. „Znaš“ nastavila je Ana „nije on tako loš. Njega su mama i tata napustili kad je bio mali. Ima tako tužne oči...“

Nedugo zatim čulo se da je Ana pošla sa Saletom Nemačem. Nije mi bilo pravo. No, pogledao sam tada sebe u ogledalo i stisnuo zube. „Ko si ti da osuđuješ nekog koga ni ne poznaješ!“. Ana zna najbolje, ponavljao sam. Obećao sam da ću dati sve od sebe da pronađem u Saletu ono zrno dobrote koje je Ana iskopala. Nekoliko puta smo izašli zajedno. Pravio sam se da uživam u Saletovim filozofskim refleksijama o Džordanovom mogućem kambeku na teren i istovremeno rasipao na stotine sivih ćelija pokšavajući da shvatima šta je to Ana u njemu našla. Kada bi ona započela sa nekom od naših uobičajenih tema Sale bi se pretvorio u uvo. Pametno. Jer da se je pretvarao u usta morao bi nešto i da kaže.

Agonija ipak nije dugo trajala. Dva dana pred matursko veče Sale se pomirio sa svojom starom devojkom. Naravno, Ani je rekao da je ona suviše dobra za njega i da nikad neće uspeti

da je zasluži. Ja nisam imao svoj par za maturu. A i da jesam ni to me ne bi sprečilo da Anu te večeri ne ostavim samu. Sedeli smo na keju pričajući ni o čemu. Nasmejala se na moju konstataciju da je savski kej verovatno jedini gde hor žaba ubedljivo dominira nad pesmom ptica i zrikavaca. Reka je mirisala na trule grede. Ana je videla par svitaca u mraku i rekla kako je čudno što oseća da su njeni samo kad ih nema u šakama. „Ja samo tebe imam“ rekla je i stegla me, tapacirajući mi lice kosom. Držao sam je kao da plešem tango. Od svih mirisa i pokreta te noći nisam osećao ništa sem koraka njenog odlazećeg srca.

***

Nakon male mature Ana je upisala srednju likovnu školu. Ja nisam imao dovoljno hrabrosti da konkuriram u srednjoj muzičkoj školi pa sam na radost roditelja završio na društveno-jezičkom smeru Gimnazije. Izgubio sam svoju drugaricu iz klupe i nedostajala mi je. I dalje je živela u mom komšiluku. I dalje smo istovremeno polazili u školu. Ali, prosto, događaji u kojima sam do tada učestvovao sada su postali priče koje mi je prepričavala za vreme naših sve ređih šetnji. Falila mi je ranija količina njenog prisustva u mom životu. Više nisam znao sve o njoj, i teško sam se mirio sa tim.

Zato se nisam začudio kad mi je rekla da hoće da upoznam Marka. „On je iz Borče. Super je“ pričala mi je dok smo se vozili prema KST-u na „Cant stop the rock“ večer. Ruka koja se pružila ka meni bila je bleđa kao krpa. Marko je imao neverovatno duboke oči i tanke usne koje su konstantno ljubile cigaretu. Nosio je dugi crni kaput i martinke ljubičaste boje. Nekoliko puta išli smo na izložbe Markovog ujaka, kubiste. „Moj ujak je bio na jednoj Pikasovoj izložbi“ pričao nam je Marko „Sve slike bile su sastavljene od novinskih isečaka. Zamisli! Ima li većeg dokaza da umetnost ne postoji bez čoveka i njegovog razumevanja? Ništa ne vredi!“ Marko me je pomalo podsećao na Aninog tatu. Bio je na sličan način izgubljen u prostoru i vremenu. Potpuno posvećen stvaranju svog sveta. Ipak, nije mi se dopao stepen nihilizma koji je taj dečak širio oko sebe. Bio je suviše mlad za tako nešto. Trudio sam se da ne razmišljam o tome. Ana je izgledala srećno. To mi je bilo dovoljno. Jednoga jutra pak Ana nije bila na stanici sa koje smo polazili svako ka svojoj školi. Poslala mi je poruku u kojoj je pisalo da je bolesna. Nisam poverovao u to. Prosto nisam. Posle škole zazvonio sam na njena vrata. Otključala je ulazna vrata a potom pobegla u svoju sobu. Došao sam do vrata od njene sobe i kucnuo. Čutala je. „Rekao je da me voli“ rekla je iz mraka sobe. Iz mraka svoga srca. „On ne ume da voli. Nikoga, pa čak ni sebe!“ Seo sam i naslonio se na vrata osećajući s druge strane toplotu njenih leđa. „U redu je, Ana“ rekao sam ravnomernim, bezličnim tonom kojim sam mogao da kažem i „Sada je dva sata“. „Više nikad neću da se zabavljam sa nekim iz moje škole. To je greška.“ Čuo sam kako ustaje i otvara mi vrata. Gledala je u vrh mojih patika. Ja sam ustuknuo uplašivši se da joj ne stanem na senku.

Od tada smo Ana i ja sve ređe izlazili zajedno. Morala je naporno da uči a svaki slobodni momenat koristila je *da se izduva* sa drugaricama iz odeljenja. Živeo sam za vikende kada je bila kući i kada smo mogli da provedemo vreme zajedno kao nekada, u našim promišljanjima svega oko nas. Ipak, tanka membrana našeg zajedništva bila je ispresecana nebrojenim telefonskim porukama i cimanjima. Kada je upoznala dečka iz Novog Sada više nije imala slobodnog vremena u Beogradu. Pokazala mi je njegovu sliku. Držala ju je sa

strane, dlanovima, pazeći da je ne dodirne prstima i ostavi na njoj traga. Držala ju je kao žilet. Njen mobilni telefon imao je desetak klipova sa Egzita. Činilo mi se da Ana ima u sebi energije više nego ikada do tad. Svakog petka popodne sedala je na autobus i odlazila, prelazeći reku. Sve dok jednom reka nije prešla nju.

Za letnji raspust otišla je na more sa drugaricama. Bilo mi je to prvo leto bez nje. Stojao sam u našoj kreativnoj radionici držeći gitaru kao ranjenika na bojnom polju. Suvi vetar je nosio Segovijine note, negde daleko odakle se nikad nisu vratile. Tog leta sam počeo da slušam hevi metal. Klasične kompozicije koje sam nekada vežbao postale su mi uznemirujuće. Svirao sam samo popularnu muziku mada mi je i ona vremenom postala oblik kolotečine. Akustična gitara zvučala mi je kao nemi film. Tek je električna zavrištala ono što sam želeo da kažem:

„When you cried I'd wipe away all of your tears, when you'd scream I'd fight away all of your fears, and I held your hand through all of these years but you still have all of me”.

Kada se je Ana vratila s mora desio se skandal. Ispostavilo se da je u Puli upoznala dečka u kojeg se je toliko zaljubila da je htela da se preseli tamo. Njena mama i baka su morale da je zaključaju u sobu i drže na hlebu i vodi sve dok tu ideju nije izbila iz glave. U mom palcu kojim sam joj odgovarao na poruke čitavih nekoliko dana bilo je sve manje krvi. Gledao sam u nebo i pitao se zašto se ljubav javlja uvek tamo gde čovek ne može da uživa u njoj!

Ane je bivalo sve manje u mom životu i dobio sam višak vremena s kojim nisam znao šta da radim. Zato sam sve više svirao. „Evanescence“ su me vodili ka „Nightwish“-u a oni ka „Alice Cooper“-u. Kada su *Mejdeni* gostovali u bašti SKC-a bio sam među poslednjima koji su izašli napolje. Sedeo sam na ivičnjaku čekajući tramvaj 7 kada su mi prišla dva momka nudeći mi pivo. Armagedon i Helrejzer, predstavili su se. Obojica su već duže vreme svirali ali san im je bio da okupe bend. „Videli smo kakav je tvoj položaj ruku dok muzika trešti” rekao mi je Armagedon “Skontali smo da definitivno sviraš gitaru”.

U moju i Aninu kreativnu kladionicu sam sve ređe odlazio. Gotovo nikad. Bez nje ta soba je bila još jedna ružna uspomena na smrt. Pisao sam joj redovno ali sam na svaki odgovor morao da čekam po nekoliko dana. Uvek je bilo nešto. Pismeni zadatak. Ekskurzija. Izlazak. I naravno – dečko! Bilo je nemoguće uhvatiti je kad je bila bez dečka. Pa ipak, govorila je kako je stalno sama. Ja sam bivao sve više pogubljen po pitanju pojma ljubavi. Nekada sam verovao da čovek za života može voleti tek nekoliko puta. Sudeći po tome Ana je živela svoj petnaesti život. Kako to da se ona toliko puta zaljubljuje a pojedinci još nisu voleli ni jednom? I zašto je uvek na kraju sama? Da li je to kazna za to što je najdivnije biće na planeti? Osuda lepote... Hodao sam kao pijanac i udarao glavom u pitanja kao u zidove. Morao sam to da izbacim iz sebe. Očekivao sam da će momci iz benda prasnuti u smeh kad budu pročitali moje stihove. Naprotiv, rešili su da to bude naša prva autorska pesma.

„Noktima te grabim uz sebe, dok mi lebdiš u krilu, ali na kraju uvek kliznem niz tebe, glatko kao niz svilu. Krvlju i vinom bih da te štitim i okom koje blista, ali znam ti ćeš zauvek biti, svečana hladna bista...”.

***

Moj tata je baš voleo Bajju malog knindžu. Zašto? To nikome nije bilo jasno. Kao učiteljsko dete tata je od malena učio violinu i kasnije je bio ljubitelj džeza i starogradskih pesama. Ipak, iz nekog samo njemu znanog razloga obožavao je pesme simpatičnog krajišnika. U pretencu našeg starog „forda“ držao je čitavu kolekciju Bajinih kaseti. Kada bismo išli kod dede na selo istovremeno sa ulaskom ključa u bravu u kasetofon automobila uletala je i kaseti pomenutog umetnika. Mama je uvek negodovala i govorila kako joj je to poslednji put da sa njim ide negde. Tata bi se je samo smejaio, otvarao prozor i lupao šakom po galeriji auta. Do svoje sedme godine naučio sam gotovo sve Bajine pesme slušajući ih isključivo u autu. Takođe, mog tatu nikada niste mogli naterati da popije flašu piva na mestima gde se to očekivalo. Uzalud su ga rumene snaše nutkale čašicama rakije na svojim venčanjima. „Ne hvala, vozim“ odbijao bi učtivo. Pa ipak, jedina situacija kada je tata pio bila je vožnja kolima. Iz džepa od jakne vadio bi pljosku i na svakih desetak kilometara otpijao po gutljaj.

Nikada nisam tražio logiku u tatinom izboru muzike. U njegovim čudnim navikama koje su svima smetale. Nikada nisam propitivao smisao toga zašto da baš on, koji je mislio da je Tirana u Turskoj, naiđe na nagaznu minu, te 1999. godine. Ostala je tišina u našim urnebesnim kolima. Ja nisam umeo da napravim zvuk. Bio sam suviše mali. Jedino sam umeo da pustim pesmu Bajje malog knindže i da se nadam da ga nekako čuje. Onako kako je samo on umeo.

***

Armagedon je znao gde će me naći. Sedeo sam na betonskoj klupi ispred svog omiljenog splava na savskom keju. U rukama sam držao kasetu Bajje malog knindže „Povratak u budućnost“. Okretao sam je kao rubikonovu kocku.

„Back to the future?“ nasmejao se i seo pored mene „kad se izgovori na engleskom i ne zvuči tako loše“. Čutao sam. Nasmehio sam se očima.

„Znaš... Distrojer nije imao prava da ti ono kaže na onaj način“.

„Aha“ zavrteo sam glavom „znači imao je prava da mi to kaže ali na neki drugi način?“

„Ja... Mi znamo koliko ti Ana znači. Ali, mislim da sa njom nisi načisto...“

„Šta ti znaš!“ prostrelio sam ga pogledom. Ipak, od svih iz benda Armagedon je imao najviše takta. Zato je i bio naš frontmen. Udahnuo je duboko.

„Da pokušamo ovako... Ti verovatno misliš da je Ana romantična devojka koja prosto želi da nađe dečka i da se skrasi s njim. E ja se slažem s tobom. Štaviše, ubeđen sam da i ona o sebi misli upravo to. I kada se ljudima predstavlja navodeći im upravo te svoje karakteristike ona je ubeđena da ih ne laže. Međutim, kao što i sam znaš ljudi se ne ocenjuju na osnovu onoga šta misle o sebi već putem toga kako se ponašaju i šta rade. Bez obzira da li to čine svesno ili po inerciji događaja. Distrojer je lupio da je Ana kurva i treba mu razbiti nos zbog toga. Kurva je osoba koja prodaje svoje telo da radi materijalne dobiti ili pak žena koja ne može bez seksa pa prosto ne bira na koga naskače“

„Ana nije ništa od toga“ rekao sam bez dvoumljenja.

„Naravno da nije. Ali hajde da pogledamo realnost. Ana ima devetnaest godina, jel tako? Koliko je do sada imala momaka?“

„Šta misliš da sam ja? Njen zapisničar?“ počeo sam se nervozno po glavi.

„Ti si njen najbolji prijatelj i sigurno ne možeš da porekneš da ih je imala manje od dvadeset. Ja lično znam za osmoricu. Takođe, još nešto moraš da priznaš. Ani ne treba mnogo pa da se spanda s nekim. Dovoljno je par sati razgovora... Tačnije mnogi tvrde da je dovoljno da joj čovek kaže da je voli pa da ona bude s njim.“

„I to govori da je ona kurva?“

„Ne, to i hoću da ti kažem. Da je kurva ona bi izvlačila korist iz tih veza a koliko znam daleko od toga da je srećna. Ona je baš u svakoj od veza tražila ljubav. Ali, ostaje činjenica koju ne možeš da porekneš.“ Armagedon je ustao i klekao ispred mene. „Ana je zavisna od ljubavi.“ Pogledao sam ga sa neodređenim osećanjem. „Kako to misliš?“

„Lako. Svi redom govore o kurvama, o zavisnicima od seksa ali niko nikad ne pomišlja da postoje zavisnici od ljubavi. Razmisli, koliko puta kopmlikovano biće kao što je čovek uopšte može da doživi pravu ljubav? Pet? Šest? Dva puta? Jednom? Ali sigurno ne može dvadeset puta. I to samo do devetnaeste godine. A šta je ostalo za ostatak života? Ana u stvari voli muškarce. Voli da uživa sa njima i u njima. Ali koji god muškarac pokuša da je zavede parfemima i besnim kolima neće uspeti. To nije njen *drayv*. Ona se pali na romantiku. Ljubav, ili bar simulacija ljubavi ekstrat je koji oslobađa njene nagone i čini da se prepusti. Promiskuitetnoj ženi dovoljno je da namiriše mužjaka i da mu se baci u naručje. Sa Anom je drugačije. Ona mora da veruje da je u pitanju ljubav.“

„Kažeš da me ona folira sve vreme?“ poleteo sam gore sam kao ispaljen iz minobacača.

„Ne, druže! Ti foliraš i nju i sebe! Ti jesi romantičan i težiš da budeš idealan. Izgradio si sebi svojstven vizir kroz koji gledaš na svet. A onda se pojavila Ana. Odrasla, lepa, željna... Rečju, nelogična za tvoj sistem. Isto kao što se u tvom životu pojavio Baja mali knindža koji je bio sušta suprotnost tvome muzičkom ukusu. Ti egoistični stvore! Nisi smeo da prihvatiš da ti se dopada jedan folker i od tada svim silama pokušavaš da nađeš u njemu ono što se tamo ne nalazi. Ono što bi želeo da on bude. Isto tako si odbio da poveruješ da se tvoja drugarica iz detinjstva menja. Da postaje nešto drugo. A jel znaš zbog čega?“

„Zbog čega?“ uhvatio osam ga za kragnu a potom ga naglo spustio i sklupčao se kraj njegovih nogu probuđen i ubijen rečima koje je izgovorio „Zato što je voliš! Da! Žao mi je što si to morao ovako da saznaš“ pokušao je da me nasmeje ali sam ja naprečac zaboravio kako se to radi.

„Voliš je. Oduvek si je voleo. Maštao si o njoj. Video si vas dvoje srećne. I ona ti je verovala. Upijala je sve što si joj govorio . I sama je htela da bude Trnova ružica tvoga carstva. A onda je došao trenutak kada su sokovi u njenom telu proključali. Kada je htela da bukne. Procveta i raspe po svetu svoje plodove. I ti si svojim veštim okom uhvatio taj trenutak. I uplašio si se kao nikad do tad. Uplašio da ćeš je izgubiti. I od tada ti živiš u sopstvenom rebusu. Pitaš se kako neko tako romantičan može da bude tako promiskuitetan. Prosto je, Nek. Ona nije romantična. Samo misli da jeste. I to uglavnom kada je s tobom jer je tvoja pojava drži u toj zabludi. I zato je ona emotivno promiskuitetna osoba. I to je sve. Isto kao što ni Baja nije roker. On je samo folker. I ništa više od toga.“

Drhtao sam i trljao svoje podlaktice. Nisam smeo da pogledam Armagedona u oči. Jer u njegovim očima video bih i svoje.

„Nisam došao da bih te ubijao. Tu sam jer si mi drag. Jer si deo ekipe. Zato želim da shvatiš sve ovo. Istina boli ali samo ako se mi ne promenimo. A ti imaš snage. Znaš, to što

Baja nije roker ne znači da je loš muzičar a nikako ne znači da ne treba da ga slušaš. To samo znači da će tvoj metal-ego imati jednu mrljicu na sebi. *Voliš folkera, bu, seljošu!* No, to će biti mrlja samo ako je ti tako vidiš. Još se može nazvati specifičnošću. Ili kuriozitetom. Isto tako, nećeš biti manji romantik a posebno ne manji čovek ako prihvatiš Anu onakvu kakva ona jeste. Bez ulepšavanja. Ona nije romantična princeza na zrnju graška. Ona je ženska željna provoda u svojim najboljim godinama. Ona je laka. Ona voli kurac. Ona je riba! Mačka! Cica! Ona je devojka koju voliš. Oprosti joj. Pruži joj šansu. Oslobodi je...

***

„Nisam znala da znaš da voziš?“

„Ima mnogo toga što još ne znaš o meni“ rekao sam joj dok smo izlazili iz garaže dižući nevidljivo, preteško sidro. Nasmejala se je i obrisala prozor mog prašnjavog „forda“.

„Kuda ćemo? Rekao si da hoćeš negde da se nađeš sa mnom“.

„Ne lutko“ spustio sam još drhteću nogu na kočnicu „Nisam planirao da se negde nađem s tobom. S tobom bih da se negde izgubim“.

„Šta...“ usne su pretile da se kamufliraju u osmeh ali ih je moj poljubac na vreme raskrinkao.

Ljubio sam je po prvi put u životu. Zaista nisam znao gde idemo. Ali sam znao odakle. A i to je nešto. Nisam znao šta ću joj reći kada nam ponestane vazduha. Ali znao sam da i ona mene ljubi. I to mi je jedino bilo važno. U svetu krutih i jasno definisanih podela mi se nikada ne bismo sreli a ako bi već bili zajedno morali bismo da se rastanemo. Svet ne prašta razlike. Zato sam je maskirao. Zato sam pred Baju puštao hevimetal zombije. Ali sad je gotovo. Više se ne bojim. Više čak ni ne razmišljam. Samo je volim. Neopterećeno i slobodno. Izvan proporcija lepote i logike umetnosti.

Oprosti nam Dostojevski, ali savršena lepota opterećuje. Naš svet će spasiti ljubav.

***

„Znam

Usne su ti glatki kamen

Znam

na njima neću moći da ostavim trag

Ali ja ne želim dragi kamen

Ja želim kamen

Koji mi je drag... „